

sem prišel sicer zdrav, a tako upehan, da nisem bil le bled, marveč prav zelenčkasto-rumen.»

Ko se je Majar mudil v daljni Rusiji, raznesle so se o njem domá čudne govorice. Ljudje so si šepetali, da so župnika zaprli ob meji, in da je sploh bil potoval na — Rusko, dalo je povod mnogemu sumničanju. Kajpada je bilo jako neprevidno in nepravilno, da je šel na pot brez dovoljenja, da tudi ni priskrbel nikakega namestnika. Duhovska oblast ga je pozvala, ko se je vrnil, naj se zagovarja, zakaj-li je potoval na Rusko, ne da bi imel za to potrebne dovoljenja, češ: «O političnih nasledkih, ki jih lahko ima v sedanjih razmerah tako potovanje za avstrijskega državljana, bode morebiti razsojalo drugo sodišče, in o tem se imate sami zagovarjati. Kn.-šk. urad tudi ne razpravlja s slovečim slovstvenikom Mat. Majarjem, kateremu se privošči slava, pridobljena na Ruskem. Pač pa ima opravi-

viti s katoliškim duhovnikom M. Mayerjem in z župnikom Gorijanskim...»

Obširno in moško se je zagovarjal Majar, med drugim pišoč: «Da je bila narodopisna razstava baš v Moskvi in da je Moskva v Rusiji, nima za moje znanstveno potovanje posebnega pomena; da bi bila taka razprava in tak shod slovanskih učenjakov v Pragi, na Dunaju, v Gradcu ali Ljubljani, bilo bi zame še bolj priročno. Znanstvena potovanja se v omikanih krogih podpirajo, a ne zavirajo.» — Plačati pa je moral za čas, v katerem ni bil pri svoji župniji, 25 gld. globe, o kateri je večkrat šaljivo rekel: «Vsaka kazen ima namen, da človeka poboljša. A ravno tega namena meni naložena kazen ne more imeti, ker sem se že prej poboljšal. Le vsakih petindvajset let namreč potujem v Ljubljano, vsakih petdeset let v Zagreb in samo vsakih sto let v Moskvo. Tedaj gotovo ne bodem več tje potoval...»

(Dalje.)

O pusti ga, naj spi!

Za goro rdí se siva dalja,
Noči razpada temna halja,
Škorjanec se popenja v vzduh,
Ratarju boža s petjem sluh.
A sinek plava v sanji zlati
Na postelji pred tabo, mati,
O pusti ga, naj spi!

Naj pije spanja bežne čare,
Ko bdeče nas trpljenje tare.
Ni tičji spev, ni solnčni žar,
Predrami nas skrbij vihar
In ure nam pokoja krati.
Ne krati li jih, skrbna mati?
O pusti ga, naj spi!

Dokler mladost mu cvetje trosi,
Prelepe sanje noč mu nosi.
Kakó se blaženo smehlja,
Po lokah cvètnih se igra!
Nevidno angelci krilati
Obletajo mu čelo, mati,
O pusti ga, naj spi!

Prerano le mladost mu mine,
Z mladostjo lepi sèn izgine.
Mordà nekdaj v življenju rad
Svetá bi vsega dal zaklad,
Da enkrat spet bi mogel spati,
Kot danes spi pred tabo, mati,
O pusti ga, naj spi!

Anton Medved.